

Arrest

nr. 91 341 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GUTTIERREZ DIAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 11 april 2011 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 mei 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische

gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 28 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.04.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S., R.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.05.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur komt in zijn medisch verslag dd. 24.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) tot volgend besluit:

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. ”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Haar betoog luidt als volgt:

“De [B]elgische overheid houdt niet rekening met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

[...]

Een aanvraag werd op 11 april 2011 ingediend door Mevrouw [R. S.]. Ze heeft een ernstig rugpijn. De overheid houdt niet rekening met de persoonlijk toestand van de verzoekster en de regio waarin de verzoekster in haar herkomstland woonde.

De toestand van gezondheidszorgen en vooral de vraag van de toegang van dezer is problematisch.

In het noord van Caucasië gebied, ontbreken de openbare gezondheidszorg en ook de medische uitrustingen en medicijnen (stuk 1 : blad. 3 van document "Tchéchénie: traitement des PTSD - Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR" de Fiorenza KUTHAN fait à Berne le 5 octobre 2011)

In Rusland, om medische problemen te behandelen gaan mensen naar andere steden, hoofdzakelijk Moskou en Sint-Petersburg. Maar ze moeten de verschillende kosten (reis, spreekuren, huisvesting,...) verdragen (stuk 3: blad. 5 van document "Tchéchénie: traitement des PTSD - Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR" de Fiorenza KUTHAN fait à Berne le 5 octobre 2011).

Een terugkomst van Mevrouw [R. S.] zal een gevaar voor haar gezondheid opleveren. Ze heeft al 2 jaren rugpijn en om een behandeling van haar medische probleem te verkrijgen is het noodzakelijk dat de patiënte in België verblijft. De behandeling met Zaldiar kost geld en is niet in Daghestan terugbetaald. Het is onmogelijk dat de verzoekster lange tijd haar behandeling volgt. De behandeling zal efficiënt zijn alleen als ze regelmatig haar medicijnen neemt in.

Mevrouw [R. S.] heeft haar gezin hier in België. Ze is zeker dat ze geen steun gaat hebben en het is zeker dat ze niemand zal hebben om op haar behandeling te helpen in Daghestan. Ze kan de kosten niet verdragen en het gebrek van medicijnen bewijst dat ze geen mogelijkheden heeft om haar medische problemen te behandelen. De kosten van de medicijnen zijn hoog en de patiënten moeten vaak naar grote steden als Moskou of Sint- Petersburg om hun ziekte te behandelen.

De verzoekster heeft verschillende medische problemen en zal problemen om het verkrijgen van medicijnen ontmoeten. Het is onmogelijk dat Mevrouw [R. S.] haar gezondheidsproblemen kan oplossen in Daghestan. Een terugkeer naar Daghestan zal de gezondheidstoestand van Mevrouw [R. S.] alleen maar erger doen worden.

Kunt U hierbij ook verschillende verslagen vinden waarin artsen over de medische problemen van Mevrouw [R. S.] verklaren. Ze moet nog Dokter [V. B.] op consultatie in november 2012 zien (stuk 2)"

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De verwerende partij merkt immers op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met diens persoonlijke toestand en de regio in het herkomstland waarin de verzoekende partij woonde. De toestand van de gezondheidszorgen en vooral de toegang tot deze zorgen zou problematisch zijn.

In casu heeft de arts-adviseur evenwel vastgesteld:

“Uit het dossier kunnen we dus afleiden dat betrokkene klaagt over een banale lage rugpijn, die zeker niet levensbedreigend is en ook niet ernstig kan worden genomen, aangezien er wel gesteld wordt dat er fysiotherapie zou aangewezen zijn, maar betrokkene volgt deze niet. ”

Hij besloot bijgevolg dat er uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland.

Gezien dit advies van de arts-adviseur, kan niet worden verweten dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen.

Ten overvloede kan worden opgemerkt uit de vele arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ongegrond is.

Ook de verwijzing van verzoekende partij naar haar gezin hier in België is ter zake niet dienend, nu ook de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de partner van verzoekende partij ongegrond werd verklaard en het hele gezin derhalve het grondgebied dient te verlaten.”

3.3. De Raad merkt op dat verzoekster verwijst naar een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991. Verweerder kan in casu niet voorhouden dat het feit dat verzoekster nalaat te verwijzen naar een specifiek wetsartikel in voormelde wet leidt tot de vaststelling dat hij het middel onontvankelijk is. De wet van 29 juli 1991 legt verweerder immers enkel de verplichting op om bepaalde bestuurlijke beslissingen uitdrukkelijk te motiveren, zodat er geen onduidelijkheid kan bestaan omtrent de precieze verplichting waaraan verweerder volgens verzoeker niet zou hebben voldaan. Het feit dat verweerder, weze het in subsidiaire orde, op een pertinente wijze repliceert op het aangevoerde middel, toont daarnaast aan dat de formulering van verzoeksters grief hem niet heeft verhinderd om verweer te voeren.

Zoals verweerder terecht stelt heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht, die door de wet van 29 juli 1991 aan de besturen wordt opgelegd, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico

inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat uit de aangebrachte medische getuigschriften niet blijkt dat er sprake is van een actuele strikt medische contra-indicatie om te reizen en dat er geen noodzaak is tot mantelzorg. Tevens wordt geduid dat uit de dossierstudie blijkt dat verzoekster enkel klaagt over een banale rugpijn die zeker niet levensbedreigend is en ook niet ernstig genoemd kan worden, aangezien uit een verslag wel blijkt dat fysiotherapie aangewezen is, maar verzoekster er voor opteert deze niet te volgen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster betoogt nog dat zij reeds twee jaar last heeft van rugpijn, dat een behandeling van dit probleem met Zaldiar geld kost, dat een dergelijke behandeling in haar land van herkomst niet wordt terugbetaald waardoor het risico bestaat dat zij een behandeling zal moeten ontberen, dat bepaalde gezondheidszorgen in Rusland ontbreken en dat haar gezin in België verblijft. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder aan zijn formele motiveringsplicht is tekortgekomen. De Raad kan ook niet inzien waarom verweerder voormelde gegevens bij de motivering van de bestreden beslissing zou dienen te betrekken, nu verzoeksters gezinsleden niet over enig verblijfsrecht in het Rijk beschikken en de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt hoe dan ook onvoldoende ernstig is om te kunnen besluiten tot dat er sprake is van een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling *“wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”*

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog een aantal medische getuigschriften, doch aangezien zij deze voorheen niet overmaakte aan verweerder kon deze uiteraard geen melding maken van deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ook door aan te geven dat zij niet akkoord gaat met de appreciatie van haar medische situatie door de ambtenaar-geneesheer maakt zij geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK